

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: el Sínode per a la nova evangelització (IV)

L'Any de la Fe l'hem iniciat amb un esdeveniment eclesial major, un **Sínodo dels Bisbes**, instrument creat pel Concili Vaticà II per a fer viva i mantenir visible i operant la col·legialitat episcopal, la comunió de tots els Bisbes amb el Sant Pare per al servei a la fe i al govern pastoral universal de l'Església. **Del 7 al 28 d'octubre** va tenir lloc la 13a Assemblea general ordinària del Sínode dels Bisbes, tres setmanes ben denses per a tractar la temàtica de «**La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana**». Hi van participar 262 pares sinodals, el nombre més gran de la història dels Sínodes:

103 d'Europa, 63 d'Amèrica, 50 d'Àfrica, 39 d'Àsia i 7 d'Oceania.

Els treballs de reflexió sobre la transmissió de la fe van tocar sobretot tres temes principals: Jesucrist, Evangeli de Déu per a l'home; el temps de nova evangelització; i com transmetre la fe (*Instrumentum laboris*). El Cardenal Donald W. Wuerl, arquebisbe de Washington fou l'encarregat de recollir totes les aportacions fetes a l'aula i en els grups de discussió, i posteriorment el Papa farà la seva síntesi per escriure una Exhortació apostòlica postsinodal dirigida a tots els fidels del món.

La Nova Evangelització és un nou o renovat plantejament de l'acció transmissora de la fe cristiana en aquests moments en què trobem que hi ha pèrdua dolorosa de la fe, allunyament silenciosos i crisi espiritual en el nostre món, i en especial, preocupa la situació dels països de tradició i cultura cristianes. Ho va dir per primer cop el 1983 el beat Joan Pau II, a Haití: «Cal un compromís no de reevangelització, però sí d'una Nova Evangelització: nova en l'ardor, en els seus mètodes i en la seva expressió». L'estil de la nova evangelització és un testimoni alegre, atraient i audaç de la fe. Per tant, el nou estil d'evangelitzar no es caracteritzarà per «imposar» sinó per «atraure», no tant per fer venir, com per un sortir a cercar els homes i dones del nostre temps perquè coneguin, acceptin i estimin el Salvador Jesucrist.

Resumint les aportacions dels grups del Sínode, Mons. Santiago Silva, bisbe auxiliar de Valparaíso, destacava la necessitat d'obrir-se a l'acció misteriosa de l'Esperit Sant, de mantenir viu el diàleg pastoral amb el món al qual l'Església vol servir, donant-li sentit i anunciant-li Jesucrist, i remarcava les conversions que cal dur a terme, degut a les nostres infidelitats en l'anunci coratjós de la fe. Subratllà la centralitat que ha de tenir la Paraula de Déu ja que la nova evangelització té per contingut l'anunci, per la paraula i el testimoni, de Crist ressuscitat, vivent, proper, font d'amor; un anunci i un testimoni que han de portar a l'encontre personal amb Ell, i, per Ell, amb el Pare. Sobre els àmbits a evangelitzar, i que alhora seran els actors de l'evangelització, parlà de la família, la catequesi, els nous llenguatges per dirigir-se avui a les persones, considerant els seus anhels i les seves cultures, així com el compromís coresponsable dels laics enmig del món, amb una renovada opció pels pobres i marginats. I sobre les Parròquies, que tant ens interessa a nosaltres, deia: «Cal una parròquia de «cara nova», capaç d'acompanyar en la fe i en el món personal i afectiu a la gent, que és el que més ens manca avui en la nostra societat... Potser el problema més urgent de la Nova Evangelització és la constitució i acompanyament d'aquestes petites comunitats eclesials.»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Acollir la novetat del Concili en la continuïtat

▶ Amb una processó de 2.498 bisbes de tot el món i una missa a la basílica de Sant Pere del Vaticà va començar, fa 50 anys, el dia 11 d'octubre, el Concili Vaticà II. Durant aquella històrica cerimònia, Joan XXIII pronuncià una homilia en què destacava el sentit pastoral del Concili. L'aniversari va ser celebrat per Benet XVI el mateix dia 11 amb una missa a la plaça de Sant Pere. En l'homilia, el Sant Pare invità a tornar a llegir els documents conciliaris perquè «la referència als documents evita caure en els extrems de nostàlgies anacròniques o de fugir cap endavant, i permet acollir la novetat en la continuïtat». Assistiren a l'acte el patriarca de Constantinoble, altres patriarques i l'arquebisbe de Canterbury. Durant la celebració, nombrosos signes van recordar aquell 11 d'octubre de 1962; per exemple, es va utilitzar el mateix evangeliari que s'entronitzava abans de cada sessió conciliar.

GLOSSA

Compartir una estona, compartir la vida

Diumenge a la tarda. Fa molt de temps que penso que he d'anar a veure una senyora a la residència on ara viu i avui ho podré fer. Amb el seu marit, ja traspasat, formaven part d'un equip de matrimonis del qual sóc consiliari des que morí el meu antecessor. Es reunien ja feia anys i ho seguim fent mensualment des de fa una colla d'anys. Ara som menys.

La trobo asseguda a la sala d'estar. S'aixeca i, amb el seu caminador, s'acosta cap a mi somrient. M'abraça. Va ben vestida i polida, com sempre ha anat, enriolada i contenta. Es nota! Parlem de moltes coses: de la residència —que ofereix un aspecte pulcre i endreçat—, de les instal·lacions, de l'horari i de les activitats que realitzen —ja preparen nades— i de l'actitud acollidora i servicial del personal, del fill, dels néts i dels besnéts. Em parla, també i sense aturar-s'hi massa, de les xacres físiques. Té un record afectuós i agraït del seu marit. Em diu que, malgrat l'absència, el sent proper. Pensa que va fer bé venint a la residència. Se sent estimada per la família, tractada amb afecte pel personal, i amb bona relació amb els ancians amb qui conviu.

Veig com valora els petits detalls: l'ajuda a l'hora de fer manualitats, la lectura en veu alta de la premsa que els fan cada matí, el menjar adequat a l'edat, l'atenció mèdica, la visita sovintejada del fill i d'altres familiars i amics, els passeigs —acompanyada— pels carrers propers... En dona gràcies a Déu i té paraules d'agraïment per a les persones.

Quan marxo, ho faig interiorment content. M'ha traspasat la seva actitud vital. Penso que no tots els ancians es troben en circumstàncies materials, físiques, afectives, psicològiques... idèntiques o semblants. Són molts els factors que hi intervenen. Cal considerar totes les circumstàncies que incideixen en cada cas. Cal, però, revisar també les nostres actituds i la nostra actuació personal. «Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs; així reverenciaràs el teu Déu» (Lv 19,32).

Torno caminant cap a casa, dono gràcies a Déu per l'estona compartida. Li demano perdó perquè hauríem de pensar més en els ancians del nostre entorn. Faig propòsit d'esmena. Caldrà recordar-ho de tant en tant.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

L'amistat amb Crist ens dóna la vida en plenitud

«Per donar un renovat impuls a la missió de tota l'Església de conduir els homes fora del desert —en el qual sovint es troben— vers el lloc de la vida, vers l'amistat amb Crist que ens dóna la seva vida en plenitud, vull anunciar, en aquesta celebració eucarística, que he decidit convocar un Any de la Fe, que exposaré en una carta apostòlica especial» (es refereix a la carta *Porta fidei*).

(Benet XVI. Homilia en la missa de clausura del I Congrés Internacional de Nous Evangelitzadors, Roma, 16/10/2011)

DIUMENGE XXXI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverència el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et dono; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

► Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'empari, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïx el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells.

Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada: La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?». Jesús li respongué: «El primer és aquest: "Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces". El segon és: "Estima els altres com a tu mateix". No hi ha cap altre manament més gran que aquest». El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar». Jesús, en sentir aquesta resposta tan assenyada, li digué: «No ets lluny del Regne de Déu». I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 6,2-6)

En aquellos días, habló Moisés al pueblo, diciendo: «Teme al Señor, tu Dios, guardando todos sus mandatos y preceptos que te manda, tú, tus hijos y tus nietos, mientras viváis; así prolongarás tu vida. Escúchalo, Israel, y ponlo por obra, para que te vaya bien y crezcas en número. Ya te dijo el Señor, Dios de tus padres: "Es una tierra que mana leche y miel". Escucha, Israel: El Señor, nuestro Dios, es solamente uno. Amarás al Señor, tu Dios, con todo el corazón, con toda el alma, con todas las fuerzas. Las palabras que hoy te digo quedarán en tu memoria.»

► Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, escudo mío, / mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador. / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos

(He 7,23-28)

Hermanos: Ha habido multitud de sacerdotes del Antiguo Testamento, porque la muerte les impedía

permanecer; como este, en cambio, permanece para siempre, tiene el sacerdocio que no pasa. De ahí que puede salvar definitivamente a los que por medio de él se acercan a Dios, porque vive siempre para interceder en su favor. Y tal convenía que fuese nuestro sumo sacerdote: santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo. Él no necesita ofrecer sacrificios cada día —como los sumos sacerdotes, que ofrecían primero por los propios pecados, después por los del pueblo—, porque lo hizo de una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo. En efecto, la Ley hace a los hombres sumos sacerdotes llenos de debilidad. En cambio, las palabras del juramento, posterior a la Ley, consagran al Hijo, perfecto para siempre.

► Evangelio según san Marcos (Mc 12,28b-34)

En aquel tiempo, un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Qué mandamiento es el primero de todos?» Respondió Jesús: «El primero es: "Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente, con todo tu ser". El segundo es este: "Amarás a tu prójimo como a ti mismo". No hay mandamiento mayor que este». El escriba replicó: «Muy bien, Maestro, tienes razón cuando dices que el Señor es uno solo y no hay otro fuera de él; y que amarlo con todo el corazón, con todo el entendimiento y con todo el ser, y amar al prójimo como a uno mismo vale más que todos los holocaustos y sacrificios». Jesús, viendo que había respondido sensatamente, le dijo: «No estás lejos del reino de Dios». Y nadie se atrevió a hacerle más preguntas.

El Crist pantocràtor. Mosaic de la basílica de Cefalú, Sicília (s. XII)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14 ■ **dimarts**: Fl 2, 5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24 ■ **dimecres**: Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33 ■ **dijous**: Fl 3,3-8a / Sl 104 / Lc 15,1-10 □ **divendres**: Ez 47,1-2. 8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11. 16-17) / Sl 45 / Jn 2,13-22 □ **dissabte**: Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15 ■ **diuenge** vinent, XXXII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setmana): 1Re 17,10-16 / Sl 145 / He 9,24-28 / Mc 12,38-44 (o més breu: 12,41-44).

El fragment d'avui reproduïx una de les escenes dels darrers dies de Jesús a Jerusalem, abans de la passió. La pregunta és sobre quin és el primer de tots els manaments. Convé notar que la pregunta del text original no és sobre el primer manament de la Llei, sinó sobre «el primer de tots els manaments». Jesús respon amb una confessió de fe que el jueu piadós recitava dues vegades al dia i que és una cita de Dt 6,4. Immediatament es reprèn el text del primer manament («estima el Senyor, el teu Déu...») i Jesús hi afegeix el text del Levític i proclama: «El segon és "estima els altres com a tu mateix"». La resposta resulta summament il·lustrativa del que la tradició joànica con-

sidera el nucli de la fe: «Estimar Déu i estimar els germans» (cf. 1Jn 4,20-21). Estem en el nucli més pregon del cristianisme i la resposta de Jesús sembla implicar que, malgrat siguin dos, tanmateix «no hi ha cap altre manament més gran que aquest».

El text de Marc, amb insistència retòrica, reitera en boca de l'escriba la resposta de Jesús. L'efecte en el lector és potent. Marc insisteix en aquesta concentració en allò que és essencial. Ara bé, la reiteració de l'escriba explicita un aspecte que Jesús no ha enunciat: «(Això) és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar». Aquesta afirmació la fa un teòleg jueu. Enllacem amb un ensenyament que Jesús ha proposat des

del començament de Marc: no n'hi ha prou amb honorar Déu amb els llavis; el cor de l'home ha d'estar prop de Déu i prop dels qui han estat marginats, dels qui pateixen, dels qui no tenen drets» (Mc 7,6-7; cf. Is 29,13LXX i també 1Sam 15,22; Os 6,6; Is 1,11, etc.).

Val la pena de recollir la darrera frase de Jesús. Diu Jesús al teòleg jueu: «No ets lluny del Regne de Déu». En aquesta frase, el Regne de Déu és una magnitud propera, per no dir present. No hi ha impediment perquè els jueus s'apunten al projecte de Jesús. Si n'hi ha d'altres que són lluny és potser perquè valoren més els sacrificis i les ofrenes cremades damunt l'altar que no l'estimació de Déu i dels germans.

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

El gran manament

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

45. Jesús és el regne en persona

«No ets lluny del regne de Déu», li diu a un mestre de la Llei que li pregunta sobre quin és el primer de tots els manaments de la Llei (cf. Evangeli d'avui). Tot depèn de com s'entengui la paraula de Jesús del regne de Déu i de quina manera allò anunciat s'adiu a l'anunciador. És Jesús només un missatger que representa una cosa en definitiva independent d'ell mateix, o coincideix el missatger amb el missatge que anuncia? La pregunta fonamental aquí no és l'Església, es tracta primerament de la relació que hi ha entre el regne de Déu i el Crist; i és d'aquesta pregunta que depèn la de com cal que entenguem l'Església.

Pot ser útil que donem una mirada ràpida a la interpretació de la paraula *regne* en la història de l'Església. En els pares de l'Església, podem destriar tres dimensions en llur explicació d'aquesta paraula clau.

Primer, es destaca una dimensió cristològica. Orígenes —a partir de les paraules de Jesús— el designa l'*autobasi-leia*, és a dir, el regne en persona. Jesús mateix és el *regne*, el regne no és una cosa, no és un espai de dominació, com

ho són els reialmes del món. És una persona: és ell. Entesa així, l'expressió *regne de Déu* ja seria una cristologia amagada: en la grandesa inabastable que en ell aparegui Déu mateix entre els homes, que ell sigui la presència de Déu, que condueix els homes mitjançant la manera com els parla del *regne de Déu*.

Una segona dimensió que veuen els pares de l'Església en l'expressió *regne de Déu* es podria anomenar interpretació *idealista* o mística, que estableix essencialment el regne de Déu en l'interior dels homes.

La tercera dimensió en la interpretació patristica del regne de Déu es podria dir *eclesial*: regne de Déu i Església es relacionen mútuament de formes diverses i es troben l'una a la vora de l'altra amb més o menys proximitat. El missatge de Jesús és de cap a cap teocèntric: ens diu que Déu obra ara, que ha arribat l'hora en la qual Déu es mostra en la història com a amo d'ella d'una forma com fins ara no havia fet mai. En Crist, que és el regne de Déu que ja està enmig de nosaltres (Lc 11,20) en la seva presència, en el seu obrar.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

ENTREVISTA

▶ FRANCESC COLL I ALZINA

Escola de pregària familiar

«Fer créixer la fe en el dia a dia» és l'objectiu dels cinc llibrets que porten per títol *Ensenya'ns a pregar. Escola de pregària* (Ed. Claret), de Francesc Coll, que ajuden a entrar en el món de la pregària els nens i les nenes a partir dels salms de la Bíblia. Són una eina per seguir cada dia del mes, a casa, a la catequesi o durant el curs acadèmic. L'estructura és la mateixa per a cadascun dels 31 dies de cada capítol: una capçalera amb una pregunta o afirmació, cita breu d'una *llavor* de salm, una breu reflexió-pregària i, al faldó de la pàgina, una pregària desfeta, que a dia a dia, l'infant «anirà assaborint».

Entre pares i fills hi manca diàleg, a l'hora de parlar de fe?

Penso que en aquesta edat, dels 7 als 12 anys, entre pares i fills hi ha «bon rotllo». Si el pare i la mare són creients, els nens evidencien que hi ha quelcom important entre ells que els uneix. Expressar la fe en el món en què vivim no és fàcil, i la pedagogia que s'hi pot aplicar sovint també ho complica, cosa que fa que el diàleg quedi difuminat. Amb tot, crec que quan un infant fa una pregunta la resposta sempre ha de ser coherent i vivencial.

Eines com aquesta els pot obrir la porta?

Sempre és bo tenir elements que ens ajudin a tenir bona relació amb els fills: un diàleg distès, fer conèixer el missatge... Els llibres tenen una *bona clau* per establir un bon diàleg entre pares i fills, i entre els fills i Jesús de Natzaret, que té moltes coses a dir-nos, si hi confiem plenament. Si volem que els fills creixin entregats a la Vida cal esmerçar el temps adient per fer-los veure tot allò que no els serà necessari. Si transmetre la fe és una prioritat és perquè hem trobat quelcom important a la nostra pròpia vida que val la pena que sigui conegut i viscut.

La novetat dels llibrets és que hi ha els 150 salms. Com els fa entenedors a les edats a què van adreçats?

Tal com diu Jesús, «ens hem de fer infants». Escoltar-los i observar-los és la millor manera d'entrar-hi. L'Església cada dia prega amb els salms; els cristians —tot recitant-los— en fem ressonàncies, *mantres*. Si els anem repetint al llarg del dia, a la feina, a casa, els interioritzem i els fem vida. La paraula té Vida. És aquesta Vida la que dona la volta a la pregària i agafa un nou sentit. La paraula de Déu és Vida per a cada dia, tal com resem en el Parnostre: el pa de cada dia, doneu-nos Senyor.

Òscar Bardaji i Martin

EVANGELIZAR

¿Qué es el eslabón perdido?

El primer anuncio como práctica evangelizadora concreta es una acción real de tiempo corto o comprimido. Y, sin embargo, en su simplicidad o en su aparente pequeñez, las actividades de primer anuncio desempeñan una función estratégica clave. En efecto, la recepción positiva del primer anuncio por parte del destinatario constituye la *puerta de entrada* a la experiencia cristiana y el fundamento permanente de ella (voluntad de vinculación personal con Jesucristo resucitado).

El primer anuncio de Jesucristo es algo muy real, que se vive en un encuentro ocasional, en una conversación amical, en un despacho parroquial ante quien pide casarse por la Iglesia o bautizar un hijo... Es algo que «ya lo hacemos», dirá alguien. Pues, sí, pero se trata de descubrir todo su valor.

El primer anuncio redescubierto como el eslabón perdido de la evangelización, obliga a revisar la mutua relación entre todos los elementos que conforman el proceso global de la evangelización. Propiciar una nueva toma de conciencia de la especificidad de cada uno de ellos y de la interacción existente entre todos. De entrada, nos hace caer en la cuenta de que hay elementos específicos para propiciar el *nacimiento* de la fe (el testimonio y el primer anuncio) y elementos específicos para la alimentación y *crecimiento* de la fe (la catequesis, la liturgia, la organización de la caridad, la formación permanente y la teología, las formas organizadas de espiritualidad o de apostolado...).

Considero que es urgente el reconocimiento teológico del primer anuncio al lado de las otras acciones pastorales mencionadas y ya consolidadas. No creo que sea exagerado decir que nos hallamos ante el eslabón perdido de la evangelización. Reconocerlo y potenciarlo nos llevará a que haga su aportación a los otros *hermanos suyos*, es decir, los otros elementos del proceso de la evangelización.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

Les noves espiritualitats

Durant la Nit de Santa Llúcia de 2011, dia en què s'atorguen diversos guardons a escriptors catalans, el premi d'assaig religiós promogut per la Fundació Joan Maragall-Cristianisme i Cultura fou concedit a l'obra de Josep Otón Catalán (Barcelona, 1963).

Josep Otón és un laic, doctor en història, catedràtic d'ensenyament secundari i professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB). Ha escrit diversos llibres sobre espiritualitat i interioritat, entre els quals es pot esmentar *Vigías del abismo. Experiencia mística y pensamiento contemporáneo* (2001), *Debir, el santuario interior* (2002) i *Històries i personatges* (2009), dedicat a figures de la Bíblia, a partir del qual vam publicar una sèrie en el *Full*, titulada «Bíblia i societat actual» (de març a octubre de 2011). Ha escrit també relats de narrativa juvenil, entre els quals *El chamán del Pequeño Valle* (2007) i *Relatos con vivencia. Retratos de interior* (2010).

Va dedicar la tesi doctoral a l'estudi de la filòsofa Simone Weil, sobre la qual ha escrit: *Totalitarisme, arrelament i nació en l'obra de Simone Weil* (2007), *Simone Weil: el silenci de Déu* (2008), *Història i pedagogia en l'obra de Simone Weil* (2009), *El camino espiritual de Simone Weil* (2009) i *Simone Weil: experiència i compromís* (2009).

Ha estat guardonat amb el Premi Serra i Moret (2006), el Premi Joan Profitós (2006), el Premi de la Càtedra Victoriano Muñoz, el Premi d'Assaig Bíblic (2008) i l'esmentat Premi d'Assaig Religiós de la Fundació Joan Maragall per l'obra *El reencantament postmodern*, publicada en la col·lecció «Cristianisme i Cultura», n. 74. El nostre agraïment a l'autor, a Editorial Cruïlla i a la Fundació Joan Maragall per l'autorització concedida per publicar una sèrie d'articles extractats d'aquesta darrera obra.

SANTORAL

4. ✚ Diumenge XXXI de durant l'any. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, màrtirs; sant Fèlix de Valois, prev., cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. Dilluns. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe; santa Bertil·la, abadessa; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Sta. Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

6. Dimarts. Sant Sever, bisbe de Barcelona i màrtir (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, verge; beata Josepa Naval i Girbès, verge seglar, d'Algemès (València).

7. Dimecres. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. vii); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a l'Andòxina, nat a Xàtiva.

8. Dijous. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

9. Divendres. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. iv).

10. Dissabte. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberí, mr.; santa Teopista, vg.

Cadena de Pregària per les Vocacions

«La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'Amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).

Per vuitè any consecutiu, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del Bisbat d'Urgell, es vol unir a la «Cadena de Pregària per les Vocacions» organitzada a nivell de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, tot formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària per les vocacions. Cada Diòcesi es compromet durant 3 dies a mantenir la pregària continuada, les 24 h del dia.

A la nostra diòcesi d'Urgell li correspon organitzar aquesta cadena de pregària: el dimarts 6, el divendres 16 i el dilluns 26 de novembre.

L'experiència dels darrers anys ha resultat molt positiva en moltes comunitats parroquials i religioses, tant a nivell comunitari com a nivell personal. És per això que, enguany, es torna a repetir. Hi pot participar tothom qui vulgui pregar. Es pot fer individualment o en comunitat. A nivell individual, a casa o a l'església. Molts malalts agraeixen col·laborar en aquesta iniciativa. Val a dir que les comunitats de vida consagrada i especialment les de vida contemplativa participen molt en aquesta cadena.

La Cadena de Pregària d'enguany s'emmarca dins l'Any de la Fe que el Papa Benet XVI ha decidit convocar per a tota l'Església: «Feliç tu que has crescut». A casa nostra, la Cadena de Pregària d'enguany, encara reviu la joia viscuda el passat dia 12 d'octubre a la nostra Catedral amb motiu de l'ordenació de prevere de Mn. Alfons Velásquez.

Seria molt bo que féssiu arribar a la secretaria del Bisbat: despatx@bisbaturgell.org, o bé trucant al 973 350 054, la vostra intenció de pregària, indicant els dies i les hores.

Tant de bo que aquesta Cadena de Pregària 2012 doni un nou impuls a la Pastoral Vocacional de les diòcesis de Catalunya i d'Espanya i, en particular, a la nostra d'Urgell.

Mn. Ignasi Navarri Benet
Delegat diocesà de Pastoral Vocacional

Inici de l'Any de la Fe i ordenació de Mn. Alfons Velásquez

Una solemne Eucaristia a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, va obrir oficialment els actes de l'Any de la Fe al Bisbat d'Urgell el 12 d'octubre. Amb la resta de concelebrants l'Arquebisbe va obrir la porta principal de la Catedral amb una significativa pregària inicial, que convidava els cristians a «descobrir més a fons la gràcia baptismal i a posar-se rere les petjades del nostre Salvador per oferir a tots els homes un camí de salvació i alliberament».

Durant la celebració va ser ordenat de prevere Mn. Alfons Velásquez Castañeda, que presta el seu servei pastoral a la Parròquia de Balaguer. La celebració va ser concelebrada per 50 sacerdots de la diòcesi, a més del Rector i el Vicerector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana, el Degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya, Mn. Jaume Aymar, i l'Arxiprest de Molterusa Mn. Jordi Orobitg. Hi va assistir un gran nombre de fidels de tots els Arxiprestats de la Diòcesi, entre els quals els familiars i molts amics de Mn. Velásquez, que el van voler acompanyar en una celebració tan assenyalada, a més dels que l'acompanyaven amb l'oració des de la seva Parròquia natal de la Sagrada Família de Santa Fe de Bogotà.

Després de l'Evangeli, va tenir lloc la Litúrgia de l'Ordenació amb la crida del candidat, els compromisos i la promesa d'obediència i les lletanies dels sants. Després es va lliurar el Credo a un grup significatiu de persones de la

Diòcesi: un prevere, el Secretari del Col·legi de Consultors, un diaca, una religiosa, el Secretari del Consell Diocesà de Pastoral, un membre de Càritas Diocesana i una catequista, i tota l'assemblea cantà el Credo.

A l'homília, l'Arquebisbe exhortà els fidels a «conèixer millor la nostra fe catòlica per testimoniar-la amb paraules convençudes i convincents plenes d'amor, i amb esperit propositiu, dialogant», i per a això ens cal reflexionar sobre els continguts del Credo, tal com recomana el Sant Pare Benet XVI, perquè «en el Credo hi és la fe de tota l'Església i tota la fe de l'Església». La base nuclear del Credo «és l'ensenyament de Jesús», que ha estat formulat i desenvolupat al llarg dels temps pels apòstols i els seus successors, i que ha anat amarant les pedres seculares, mil·lenàries, de la Catedral i dels nostres temples, i les pedres vives de l'Església del nostre temps, va explicar l'Arquebisbe d'Urgell.

A Mn. Velásquez, li demanà que sigui sempre «un gran servidor de l'Evangeli i dels pobres; que la teva gran virtut sigui la caritat pastoral que brota del cor del Bon Pastor, i que, així com el pastor acompanya el ramat sense voler arribar abans, sinó tenint més cura de les ovelles que queden endarrerides, així acompanyis vers la salvació, tant els que hi creuen com els que s'han allunyat del camí de la fe».

«Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil»

Celebració de l'Any de la Fe: Hi ha contradicció entre la fe i la ciència?

No existeix cap contradicció insoluble entre fe i ciència, ja que no pot existir una doble veritat.

No existeix tampoc una veritat de fe que pugui fer la competència a la veritat de la ciència. Existeix una sola veritat a la qual es refereixen tant la fe com la racionalitat científica. Déu ha volgut la raó, amb la qual nosaltres podem reconèixer les estructures racionals del món, de la mateixa manera que ha volgut la fe. Per això la fe cristiana requereix i promou les ciències i la ciència. La fe existeix perquè nosaltres puguem reconèixer realitats que no són contràries a la raó, sinó que són també reals i estan per damunt de la raó. La fe recorda a la ciència que aquesta no ha de substituir Déu, ans posar-se al servei de la creació; la ciència ha de respectar la dignitat humana i no violar-la.

Youcat, núm. 23

«Nosaltres no descobrim mai una contradicció entre Déu i la ciència natural; no s'exclouen pas mútuament, al contrari del que alguns avui creuen o temen, sinó que es complementen i es condicionen mútuament.»

Max Plank (1858-1947), Físic, teòric de la teoria quàntica. Premi Nobel